

Úvodní slovo

Časy se mění

Úvaha, jak se časy mění, mě napadla 26. prosince 2017 při již 30. ročníku Vánočního lezení na Bořeni. K lezení v nepříliš příjemném počasí jsme si vybrali Jižní stěnu, protože vědomí, že lezeme na jižních stěnách, nám přinášelo aspoň vzdálený pocit tepla. Právě jsem se střídal se Ctíradem v cestě Pravá zmýlená (kdo jí zná, ten ví, kdo jí nezná, ať jí zkusí) a všiml jsem si, že má spárové rukavice. A hned se mně vybavila příhoda, kterou vám na mou prosbu o pár řádek níže vypráví Bohouš Dvořák.

Je pravda, že vývoj, zvyklosti, pravidla a nejen v lezení nelze zastavit. A teprve při pohledu zpět se leckdy divíme, proč jsme se tenkrát někdy až do krve hádali a přeli. Vždyť dnes je to „normální“. Někdy dobře, někdy špatně.

My jsme tenkrát zkusili vylézt JZ cestu za VII na Krejčíka v Tiských stěnách. Musím připomenout, že tenkrát se ještě lezlo pouze v lanovém „prsáku“ a gumových kopačkách podražených mechovkou. Odsedávalo se do široké smyčky. A já v té době na písku lezl pouhé tři roky. Začínal jsem v Tisé pod taktovkou místních mazáků Tondy Olexy, Karla Běliny, Franty Žida a Josky Kozlíka. Ti měli svá zažitá pravidla, někdy hodně drsná.

*No tak jsme do cesty s Jirkou jeden po druhém našli a oba z ní pro zábavu borců padali jak hrušky. Oni věděli, do čeho nás tenkrát škodolibě vyhecovali. Ostatně, lezci to dělají těm nezkušeným dodnes. A pokud je to bezpečné, nebo odjištěno, pak nic proti tomu. Tady se nalézalo rovnou ze země do klíčového převisu a bez lana. Až po překonání převisu se prvolezci lano podalo. Nevím jak dnes, tenkrát většina lezců zůstala na zemi – „zapytlila“. Pak nám Karel Bělina poradil, že je třeba nalézt, pak založit pravou ruku vysoko nad hlavou na žábu do spáry, a za tu ruku stoupat dokud levou nedosáhnu na chyt. Ale to už ta „žába“ byla dole u pasu! A teď o čem je tady řeč. Po 3-4 pokusech jsem si zkrvavenou ruku začal bandážovat obinadlem. Karel vyletěl jak píchnutý jehlou. „**To je nesportovní, koukej to sundat, to by uměl každý**“. No, zkuste Karla neposlechnout. Prvnímu se podařilo převis překonat kamarádovi Jirkovi. Bylo mu podáno lano, dolezl ke kruhu a odjistil mé pokusy. Nakonec jsem i já převis čistě přešel.*

Dnes se spárové rukavičky prodávají a spáry bez nich si lezci již ani neumí představit.

Bohouš

P.S. - Vzpomínám si taky na velmi „živé“ diskuse o proskobování Perštejna. Později následovala velmi podobná diskuse o jeho přenýtování - kolik nýtů, kde, jak často, řetězy ano či ne, aby se nestalo zvykem jistit „na rybu“. Vy sami si to rozsud'te. Já jen vím, že jsem tenkrát dostal za úkol dojistit skobami Okrajovky a jako památka nebo memento na ty diskuse tam z mých skob dodnes zůstala jediná duralová skoba v cestě Čtyřka.

Časy se mění. Na prvním místě je vždy bezpečnost. Ale proti tomu stojí názor starých borců - „Když na to nemáš, tak to nelez“.

Bezpečné, ale o pocity uspokojení, strachu, bolesti, euforie, krásy i lásky nevykastované lezení, vám v roce 2018 přeje Horoklub Chomutov

Tisá věž Krejčí - JZ cesta obt. VII - D. Matoušek bez stavení

Poslední slanění a Horobál Horoklubu Chomutov Klíny

10. - 12. 11. 2017

Jířa Šťastný

Páteční večírek

Poslední slanění Horoklubu Chomutov se letos konalo na Klínech. Na celý víkend jsme měli na spaní zamlouvanou chatu Emeran II s tím, že zde proběhne i páteční „večírek“. Společenská místnost se postupně zaplňovala příjíždějícími lidmi, takže nakonec nás zde sedělo a postávalo více než třicet. Svinča se Šupíkem hráli na kytary, Fox na mandolínu, Květa na housle a místo Lubošovo basy tentokrát zněly pro změnu bonga. Nálada byla opravdu skvělá a někteří jedinci vydrželi zpívat a hrát až skoro do svítání.

Není divu, že na sobotní bojovou hru se účastníci scházeli velmi dlouho. Nako-

nec se nás při dělení do týmů před chatou sešlo opět kolem třiceti, protože dorazily další posily s dětmi, které tvořily značnou část z celkového počtu lidí v týmech, aby jim nebylo líto, že soutěží jen dospělí.

Po rozdělení na dvě družstva začala první soutěž, spočívající v odnesení co nejvíce dřevěných kostek v jedné ruce ze startu do cíle štafetovým způsobem. Někdo zkoušel odnést co nejvíce kostek najednou, ale pak musel běžet pomaleji, aby mu nespadly, zatímco některé děti trať proběhly jako vítr jen s jednou kost-

kou v ruce.

Po dokončení první soutěže se celá sku-

Hotel Emeran

Běh s kostkami

pina přesunula na konec vesnice, kde u starého pařezu proběhla druhá soutěž. Tentokrát bylo úkolem soutěžících zatlouct hřebík na co nejméně ran. Děti na to měly kladivo, dospělí sekeru, ale museli udeřit hřebík na hlavičku ostrím, což byla docela dřina, zvláště když člověk narazil na suk. Ale legrace to byla ohromná, obzvláště když někomu povolily nervy.

Po té jsme se opět přesunuli dál, tentokrát už do lesa. Třetí soutěž se konala na cestě a úkolem každého soutěžícího bylo vsu-

Zatloukání hřebíku sekyrkou

Nošení dětí do lesa

nout (bez pomoci rukou) jehlu, kterou měl zavěšenou na provázku mezi nohama, do láhve, která se nacházela pod jeho zadkem. Místy to byl opět zajímavý pohled a o zábavu nebyla nouze.

Lesní cestou jsme pokračovali ještě kus dál a u odpočívadla se konala další soutěž. Tentokrát bylo úkolem přepravit co nejvíce osob z jednoho místa na druhé. Děti mohly použít provizorní sedátko, vytvořené z rukou, ale dospělí měli úkol těžší, protože co nejvíce osob musel přenést jen jeden člověk. Po

chvilí dohadování, jakou zvolit taktiku, si Pěťáš vlezl na záda Easymu, na každé rameno se mu zavěsila jedna holka a Easy se všemi třemi neohroženě dokráčel do cíle. Druhé družstvo to zkoušelo také tak, ale nebyl v něm žádný tak vysoký kluk, ale naopak samé velké holky, takže tato taktika nešla použít. Po vyzkoušení všech možných kombinací, kdy se snažil Pepíno

Symbolické slánění na Kamenci

i Blahoš, to nakonec skončilo pádem všech do bláta a soutěž byla raději ukončena.

Poslední soutěž bylo opět o kus dál, tentokrát přímo v lese, kde byl na stromě na provázku zavěšen míček. Úkolem hráčů bylo namotat provázek kolem kmenu stromu pomocí úderů dřevěné pátky. Jedná se o indiánskou hru, kdy každý z hráčů se snaží namotat provázek na jinou stranu, takže míček létá na všechny strany. Jelikož terén na jedné straně stromu byl trochu výš, než na druhé, vždy vyhrálo družstvo nahoře, ale stejně to byla prima zábava.

Pak už se všichni přesunuli ke skále Kamenc, kde proběhlo vlastní „Poslední slánění“, samozřejmě že na konopném laně a tedy na Dülfera. Jelikož po nedávném silném větru byl terén okolo skal dost neschůdný, nedělali jsme tentokrát ani oheň, ale postupně jsme se všichni přesunuli zpět na Klíny, kde jsme se občerstvili v různých restauracích.

Večer jsme se pak všichni sešli na sále

Kapela Album

v hotelu Emeran, kde se konal tradiční horobál. Nejprve zahrála k tanci i poslechu osvědčená bluegrassová skupina Album z Chomutova, kterou později vystřídala kapela Up & Down blues. Přestávky byl vyplněny různými soutěžemi a když nás po půlnoci ze sálu vyhnali, zábava se opět přesunula do společenské místnosti na chatě, kde pokračovala do pozdních hodin.

Myslím, že akce se opět vydařila a musím touto cestou ještě jednou poděkovat všem, kteří se na její organizaci podíleli, hlavně ale Deivíně se Šíškou, které opět připravily bojovou hru, a oběma kapelám, které nám tak pěkně hrály. A pak také všem, kteří se této akce zúčastnili, neboť účast má klesající tendenci, takže příští rok budeme muset nejspíš změnit „schéma“ celé akce.

Tak ahoj zase za rok.

Jířa

PERU

Léto 2017

Ludvík Kostka

Hola, hola, como estas? Amigo...

Můj letošní největší zážitek byla cesta za velkou louží, konkrétně do Peru (ne až do peru, již jsem měl všechno vypráno) ...

Jeli jsme tam jen ve dvou. Martin chtěl navštívit synovce, který tam žije. Plán byl takový: 8dní v horách a 5dní se potulovat kolem MachuPicchu. V rámci aklimatizace jsme podnikli trek Santa Cruz asi 42 km. Nejvyšší bod treku bylo sedlo Punta Union 4750

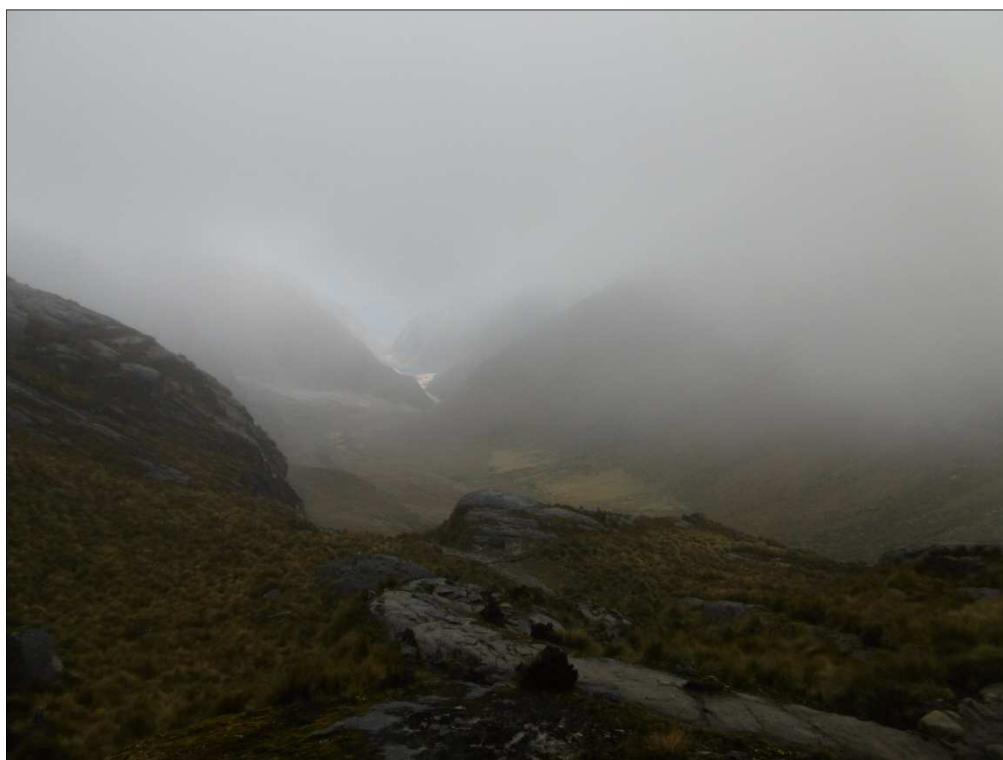
m.n.m. Sychravo. Celkově nevlídno. Mrzlo. Jednou jsme spali na cestě s dobyt看em, podruhé u rakouské expedice na Alpamayo. Vše dobře dopadlo. I přes bolest hlavy.

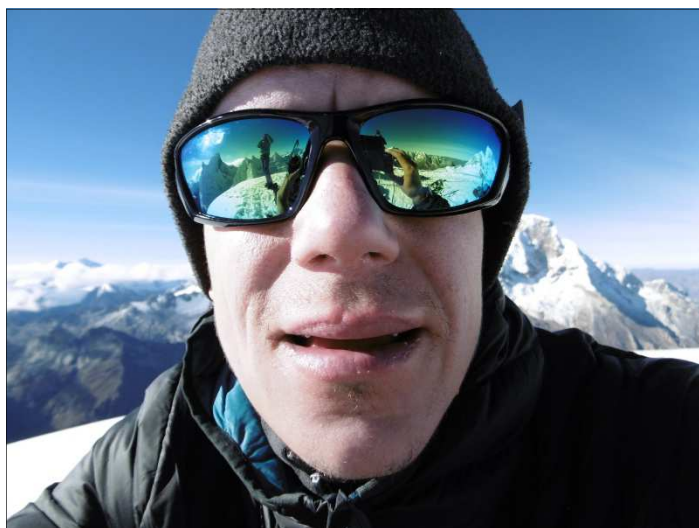
Po odpočinku jsme vyrazili na rychlovýstup na

dosažitelný vrch, chtěli jsme bod nejvyšší, ale podmínky nebyly ideální, a tak jsme se spokojili o kilometr nižším kopečkem.

Ráno - po přesunu a zaplacení permitu - vstupu do národního parku, jsme šlapali do kopce k chatě ref. Peru 4675mnm. Přes morénu a do základního tábora ve výšce 4996 m.n.m. Opět bolehlav, stejný jsem zažil na treku, přepnul jsem na autopilota a nějak jsem to do rána přežil. Vstávání v pohodě. Martin říká, že nejde, půjde na hranici ledu a já s Arturem a Thomasem jsme zkusili vystoupat na vrchol Pisco 5670 m.n.m. Asi za tři hodiny jsme byli na topu. Dál to

Ludvajs na vrcholu

ze kterého je vidět na celý historický areál. Ale ouha. Po několika desítkách metrů

jsme přišli k místu, kde měla začínat jakási ferata. Lano nikde. Ještě zkusím povylézt pár metrů, ale v rámci zachování rodu se vrátím dolů. Vystojím si frontu v infocentru. Autobus vyjede po jediné cestě, která zde je, o 400m výše a člověk se tak může vrátit do doby, než toto místo objevili.

Dodnes není v novém městě rozvod plynu. Bomby dováží vlakem, vlastně úplně všechno přepravují po kolejích.

Zpět si cestu zpříjemňujeme v termálních lázních a pozorujeme papoušky. A super dlouhou zipline.

Ještě v jedné vesnici Ollantaytambo procházíme historické obytné budovy a fotíme co se dá. V den odletu. Máme stres. Skoro jsme se nedostali včas na letiště a vlastně skoro ani z Jižní Ameriky. Ale to je na delší povídání. Tak někdy jindy...

Ludva a Martin Š.

již nešlo. No, co jsem nenatrénoval, jsem neměl. A to mi ještě chybělo. Trénink asi málo vydatný: Rote wand, Grossglockner, Vys. Tatry. Kochačka. Focení. Sestup do tábora a hned až do údolí! No, opravdu akce jak má být ... uff.

Dalších pár dní odpočinek, a pak zpět do Limy a přelet do Cuzca. Opět noční přeprava k hydroelektrárně někde pod Machupicchou. Tak jsme museli dojít asi 10km podél trati a chtěli jsme vylézt na kopec,

Mluvící kletr na Klínovci

Ota Pavlas

Počasí na Klínovci toho dne za moc nestálo. Ale i tak jsme vyrazili. Miluška si koupila skipas a vezla se nahoru lanovkou. Já jsem natáhl pásy, na záda hodil zátěž a vyrazil jsem. Za vydatného povzbuzování dem, dem, dem...., které se ozývalo z kletru, jsem vysupěl na vrchol. Miluška mezi tím dvakrát prosvištěla kolem nás, což kletr vždycky ohlásil „Máma, máma“. Nahoře jsem shodil pásy a jeli jsme v pozvolných obloucích dolů. A z kletru se ozývalo výskání jedééém, jedééém. Dole kletr zahlásil ham ham papů, jasný signál ke svačině, protože v kopcích jednomu vytráví. No a po chlebu zase dem dem, a tak jsme zase začali stoupat :).

Ota

PKH 2018

ANEB PŘEJEZD KRUŠNÝCH HOR NA BĚŽKÁCH

Jubilejní 15. ročník této oblíbené zimní akce se letos koná v termínu: **2.-4.2.2018.**

První etapa povede nejspíše na Pernink, kde se pokusíme zajistit ubytování v Plzeňce. Ten, kdo si vezme v pátek volno, může vyrazit už ráno z německého Muldenbergu (případně už ze Schönecku) a odtud po německé „kammloipe“ dojet až na Srní, kde je první občerstvovací stanice. Odtud je to již do Perninku co by kamenem dohodil, ale obvykle to jezdíme už za tmy, tak čelovky s sebou. Kdo musí v pátek do práce a má chuť ještě večer urazit nějaké ty kilometry na běžkách, může odpoledne skočit na vlak a dojet do Nových Hamrů, odkud je to za svitu čelovek do Perninku nějakých 20 km. Kdo se chce šetřit na večerní hudební produkci a následně druhou a třetí etapu, tak může přijet do Perninku večer vlakem. Sejdeme se v restauraci Plzeňka, kde budeme nejspíš spát.

Sobotní etapa povede po magistrále na Božák, kde někteří snídají a jiní obědvají, pokračuje na travers pod Klínovcem a končí v Měděnci. Nocleh bude zajištěn v pensionu Sport u náměstí. Závěrečná etapa povede okolo Přísečnice do Hory sv. Šebestiána, odkud se po krátkém občerstvení sjíždí Bezručákem do Chomutova. Komu by se ještě nechtělo domů, tak může ze Šebíku pokračovat po hřebeni Krušných hor dál a za další dva dny dojet až do Tisé.

Kdo se chce této akce zúčastnit, tak ať mi dá vědět co nejdříve, abych mohl zamluvit ubytování. Drsoňové jedou samozřejmě s plnou polní, hostincům se obloukem vyhýbají a spí ve vlastních stanech či v záhrabu.

Takže neváhejte a přihlaste se mi co nejdříve. A pilně trénujte, ať se moc necouráte :o).

Jířa

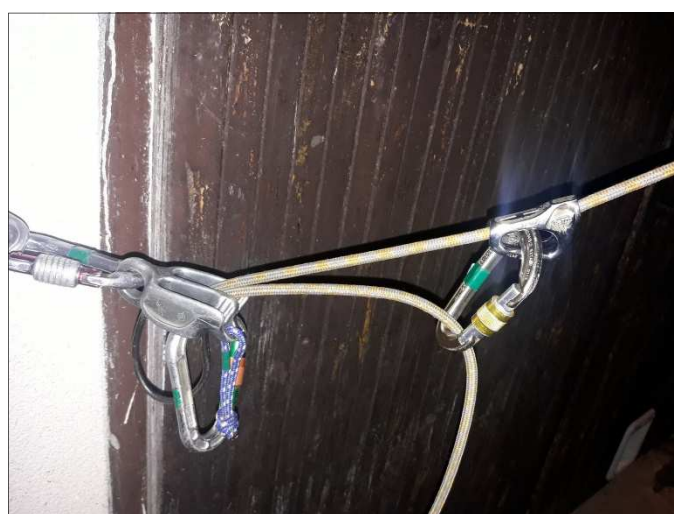
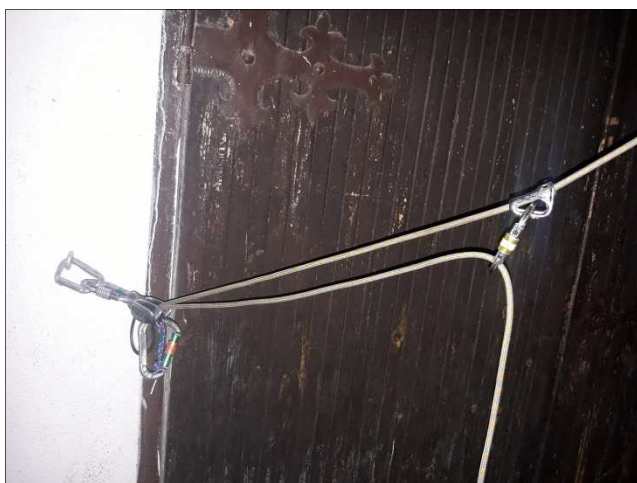
PS: Každý účastník této akce jede na vlastní nebezpečí, v případě svého selhání či vyčerpání bude zanechán na místě na pospas vlkům :). Kdo by chtěl jet s plným servisem, necht' se obrátí na KČT, kteří tuto trasu jedou v termínu 25. - 28. 1. 2018

Kladkostroj na vyproštění z trhliny

Ota Pavlas

Do trhliny se spadne rychle. Ven to už tak rychle nejde. A proto je třeba občas doma v klidu metodicky pocvičit. Jednoduchý kladkostroj má na straně kotevního bodu ATC-Guide a na straně druhé karabinu a Tiblock. No a na konci visí náš kamarád. A protože kamarád je pěkný kanec, tak něco váží. Takže pořádně rááááz dva, rááááz dva a kamarád je z trhliny venku.... :-)

Co, kdo s kým, kdy, kde, jak a komu v prosinci 2017

Pavel „Párek“ Suchopárek

Prosinec Pája Bohuňků každý víkend jezdí boulderovat do Bahratalu. Mimo jiné se povedlo vy-
lézt boulder Fuck za 7B+, Muži v přechodu 7A+ a Bilderfilter 7A.

- 11.12. Ota Pavlas na skialpech na Klínovci
- 18.12. Ota und Familie opět skialpy a lyžovačka na Alšovce
- 21.12. Šlapání stop směrem na Lesnou se věnuje Párek
- 21.12. Pro změnu Ota s familií působí na Klínovci
- 26. 12. Horoklub v početném zastoupení se účastní Vánoční Bořně, dosaženo opakovaně

vrcholu.

28. 12. V rámci rekonvalescence zlomených zad se Blahouš ve fujavici motá kolem Mezihoří.
- 29.12. Skialpy a lyžovačku na Alšovce si užívá opět Ota s rodinou
Na běžkách se prohání kolem Svahové s rodinou Párek
- 30.12. Párekteam a Ád'a pěšo na Medvědí skále. Trochu bouldrů.
30. 12. Aby se záda Blagodana nenudila, prověřuje je na Jezerce, kde sklouzne po krk do mokrého listí, ze kterého se vyhrabává jen silou vůle.

Ota Pavlas navíc brázdí prašan na Alšovce v každé volné chvíli

Mistr Svinařík s rodinou zase běžkují a to v okolí Božího Daru.

Někdy na počátku měsíce Mistr s Květomilou čistí a boulderují na Petrohradě. Ementál očistěn, Matterhorn nepustil a Nočník pustil

